

Liudmila Petrușevskaia

Orașul Luminii

Întâmplări fantastice

Liudmila Petrușevskaia

*Orașul
,
Luminii*

Întâmplări fantastice

Traducere din limba rusă și note de Antoaneta Olteanu

METEOR
PRESS

Redactor: *Viorel Zaicu*
Tehnoredactor: *Rodica Boacă*
Copertă: *Alexandra Comșa*
Foto copertă: *www.shutterstock.com*

Copyright: Людмила Петрушевская. ГОРОД СВЕТА
Published in Russian by Amphora Publishers, St. Petersburg, Russia, 2005
© Ludmilla Petrushevskaya, 2005

© 2013 Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate editurii METEOR PRESS.

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETRUȘEVSKAIA, LIUDMILA STEFANOVNA

Orașul luminii / Liudmila Petrușevskaia ; trad.:
Antoaneta Olteanu. - București : Meteor Press, 2013
ISBN 978-973-728-624-6

I. Olteanu, Antoaneta (trad.)
821.161.1-32=135.1

Carte publicată cu ajutorul Institutului pentru Traduceri Literare, Rusia.

AD VERBUM

CUPRINS

ORAȘUL LUMINII

<i>Capitolul întâi. Kuzia și bunica</i>	7
<i>Capitolul al doilea. Liliacul și Toporul</i>	11
<i>Capitolul al treilea. Două mărgăritare</i>	15
<i>Capitolul al patrulea. Televiziunea pătrunde în casă.....</i>	20
<i>Capitolul al cincilea. Locuri ciudate</i>	28
<i>Capitolul al șaselea. Vizionarea. Primul film</i>	33
<i>Capitolul al șaptelea. Al doilea film al viitorului</i>	40
<i>Capitolul al optulea. Lupta</i>	45
<i>Capitolul al nouălea. Printre crengi.....</i>	57
<i>Capitolul al zecelea. Invazia</i>	64
<i>Capitolul al unsprezecelea. Orașul Luminii</i>	71
<i>Capitolul al doisprezecelea. Valera în luptă.....</i>	77
Noile aventuri ale Preafrumoasei Elena	90
Povestea unui pictor	109
Regina Lear.....	136
Fata-nas	160
Salcia-bici	165
Insula aviatorilor	183
Două surori	191
Secretul Marilenei.....	217
Prințesa Picior-alb.....	231
Prințul cu părul de aur	238

KUZIA ȘI BUNICA

A fost odată un băiat pe care îl chema Kuzia.

Nu prea era conștient de ce făcea, deși împlinise deja patru ani.

Așa, de exemplu, când se plimba prin parc, Kuzia își dădea mereu jucăriile, mingea și bicicleta primului băiat pe care-l întâlnea sau vreunui bunicuț jerpelit.

Dacă i se cumpăra înghețată, imediat se dovedea că era înconjurat de numeroși doritori să guste sau, lucru și mai interesant, nu protesta și chiar aproba când i se lua cu abilitate toată înghețata.

Bunica și mama se supărau:

– Păi nu putem să-i ținem pe toți cu înghețată și să cumpărăm biciclete pentru toată trupa!

Însă Kuzia nu înțelegea și întreba:

– De ce nu puteți?

– Păi pentru că, om fără minte ce ești, se supăra bunica, nu putem să ne facem provizii pentru toți!

– Da' de ce? repeta Kuzia la fel de prostește.

– Păi nu avem bani!

– Ba avem! Avem, bunică! Avem mulți bani!

– Ia uită-te! Unde ai văzut tu la noi mulți bani? întreba încetișor bunica și-l trăgea pe copil într-o parte.

– Păi în șifonier! Uite, tu, bunică, nu știi! Dar eu am văzut cu ochii mei când îi număra mama. Hai să-ți arăt!

– Încet! porunci bunica. Nu urla așa! Asta... Mama îi adună pentru canapeluța ta! E nevoie de mulți bani pentru a putea să-ți cumperi canapeluța!

– Nu am nevoie de canapeluță!

– Cum așa?! Păi o să crești! În curând nu o să mai încapi în pătuț!

– Știi, răspundea Kuzia, o să mă descurc eu cumva.

– Și ce propui? Bunica îl privea pe Kuzia destul de suspicios. Propui să le dai și banii ăștia? Așa-numiților prieteni ai tăi și vagabonzilor ăstora?

– Da, bunică!

– Păi vezi și tu, mama și tata lucrează de dimineată până seară, fac atâtea eforturi și nu câștigă chiar așa de mulți bani!

– Dar eu nu am nevoie de nimic!

– Dar în afară de tine mai sunt și alți oameni în casa asta! Iar nouă ne trebuie o mașină de spălat, asta se strică tot timpul. Și atunci trebuie să spăl cu mâna! Uite ce mâini am! Tu nu te gândești la nimic și tot timpul stai numai la groapa de nisip! Și mai avem nevoie de un al doilea televizor, ca să nu se mai certe tata cu mama în fiecare seară din cauza fotbalului lui. Însă tatăl tău crede că ar trebui să lăsăm totul baltă și să-și cumpere el o mașină la mâna a doua. Ca să aibă sub ce să se bage în zilele libere, așa cred! Și să cheltuiască și ultimii bani pe piese de schimb! Și cu asta basta! Și tu mai vorbești de cana-peluță...

– Bunică! Dar eu nu am vrut înghețată... De aceea am și dat-o!

– Dar eu am vrut! Și am luat-o numai pentru tine! Și tu imediat ai dat-o acestor prieteni ai tăi! Te gândești numai la ei! Și la mine nu te gândești!

Bunica era gata să înceapă să plângă.

– Ei, hai să cumpărăm înghețată pentru tine! exclama Kuzia.

Dar ea spunea cu amărăciune:

– Trebuie să mai am și grija mesei de prânz. Și încă ceva! De ce trebuie să ne gândim noi la toți!? Prietenii ăștia ai tăi au toți părinți – uite, să le cumpere ei înghețată.

– Nu, răspundea Kuzia, el nu are părinți.

– Cine?

– Bunicul acela murdar! Care stă acolo în tufișuri!

– Se înțelege că n-are! mormăia bunica. Doar este bunic, își poate cumpăra și singur! Nu să stea așa, cu mâna întinsă!

– Nu, protesta micul Kuzia, începură să-i curgă balele, îmi zise „dă să gust și eu”. Voia așa de mult înghețată!

– Ei, să-și pună pofta-n cui!

– Ce înseamnă asta?

– Păi asta înseamnă! Trebuie să se abțină! Și să câștige și singur bani! Uite, bunicuțele tot vând lângă metrou țigări, flori. Iar bunicii nu vând nici pe dracu! Sunt boieri! Stau în tufișuri și strâng sticle goale!

– Dar dacă un om vrea o bicicletă sau o înghețată, iar eu am una, și el nu are, de ce să nu-i dau? repeta iar Kuzia, ca un papagal.

– Dar asta e înghețata ta! își ieșea din pepeni bunica. Doar e bicicleta ta! Nu a lor!

– Ei, atunci, dacă este a mea, uite, o să dau înghețata mea și bicicleta mea, protesta a nu știu câta oară Kuzia.

– Dar au fost cumpărate pentru tine! Nu pentru ei! Și, apropo, pe bănișorii mamei tale! Iar o luăm de la capăt! Să taci!

– Bunica! Tataia acela a spus: „Nu trebuie să fii lacom, fiule!”

– Și atunci de acest tataie e lacom și ia de la tine?

– Nu e lacom!

– Iar mama și tata au dreptul să întrebe ce faci cu bunurile lor! Cu ce ți-au dat ei! îi explica din nou bunica, de data aceasta clocotind. Când vei începe și tu să câștigi bani, o să poți arunca în stânga și în dreapta cu banii precum cu cărțile de joc, prevăd de pe-acum asta, dar acum banii nu sunt ai tăi, înghețata nu e a ta, bicicleta nu e ta, nu ai niciun drept să le dai vreunui vagabond! Prostuțele.

Și-l îmbrățișa, apoi se ducea să recupereze bicicleta și jucăriile până ce oamenii nu se dezmeticeau și plecau cu ele acasă. Iar înghețata de fiecare dată era înghițată de tataia cel beat ce sta culcat în tufișuri.

Și acasă toți își scoteau ochii unul altuia pe seama lui Kuzia.

Kuzia deschidea mereu ușa chiar de la primul sunat și veneau la el cu mare drag prietenii din curte, niște huligani destul de mari, de vreo șapte și chiar opt ani, niște vlăjgani.

Toți erau deja la curent cu prostia lui Kuzia. Intrau în casă și ziceau:

– Pot să iau asta?

Kuzia le răspundea imediat:

– Ia-o, ia-o! Ia ce vrei, nu-mi pare rău!

Adică se comportă total prosteste. Și după aceea venea într-un suflet din bucătărie bunica furioasă și nu-i lăsa să scoată din casă jucăriile, televizorul sau casetofonul, sau chiar scurtele și căciulile. Iar Kuzia se supăra:

– De ce i-ai necăjit pe prietenii mei? Le place așa de mult să vină pe la mine! Mă iubesc așa de mult!

– Le place, cum să nu! răspundea bunica. Le plac lucrurile noastre, uite care-i situația!

– Ei, și ce! spunea acest băiat total insuportabil. Dacă le-au plăcut, las' să le ia.

– Ei, bine, intra și tata în vorbă, dar dacă televizorul meu, de exemplu, îmi place și mie, atunci ce facem?

– Îți place și ție? întreba uimit Kuzia. Doar tot timpul te uști la emisiuni și înjuri că nu ai ce să vezi, doar strigi mereu „uite ce idioti”, doar tu spui că este o „cutie de tâmpenie”!

Tata tace, nemaștiind ce să zică, și se pregătește să-i ofere în schimb una după ceafă.

– Ce să mai spunem, intra în luptă bunica lui isteată, ce să mai spunem, acum, de exemplu, și noi suntem nemulțumiți de tine, dar n-o să te dăm! Și la telefon suntem uneori sunați cu vești nu prea plăcute, dar n-o să-l dăm pentru asta! Ai înțeles?

– Nu, răspundea băiețelul Kuzia, eu cred că trebuie să dăm tot și atunci nu mai avem de ce să ne supărăm, înțelegeți?

– Bine, dar prietenii ăștia ai tăi, care au venit la tine, ți-au dat vreodată ceva de la ei?

– Dar nu îmi pasă de asta. Nu am nevoie de nimic, răspundea mereu Kuzia acesta.

– Aha! exclama tatăl, scos din fire. Ție, prostule, nu-ți trebuie nimic, pentru că deja ai de toate! Dar uite, ți-ar plăcea să dormi chiar pe pământ în vreun șanț și să rumegi iarbă, ca acel țăp bătrân? În loc să dormi în patul tău și să mănânci, ca acum, cartofi prăjiți?

– Păi se poate să mănânc iarbă? Atunci chiar că ar fi foarte simplu!

– Nu! urla bunica. Nu se poate! Nu suntem capre și nu bem apă din băltoace! Suntem oameni! Iar oamenii trebuie să trăiască în casă! La căldură, să mănânce dulceață și să poarte haine! Și să fie oameni! Că altfel totul va fi cu susul în jos! Peste tot! Casele o să intre în ruină, străzile vor fi pline de gropi, numai mizerie, nu vom mai avea ce mânca și cu ce să ne încălzim! Și pentru a nu se întâmpla toate acestea, trebuie să muncim! Ai înțeles?

– Nu știu, răspundea cinstit Kuzia.

– Uite cum mama și tata se împung tot timpul ! Mă auzi? Of, văd că din nou nu ai înțeles nimic. Ei, ești încă mic.

– Ba sunt mare! rostea Kuzia. Doar chiar voi ați spus că sunt deja mare și trebuie să mă îmbrac singur! Să mă închei singur la nasturi!

– Ei, uite, încearcă să te cerți cu el, dădea bunica din mână a lehamite. Gata, du-te, spală-te pe mâini și vino la masă.

Capitolul al doilea

LILIACUL ȘI TOPORUL

Iar pe planetă, în vecini, se întâmplau niște lucruri, că o zână trebuia să plece repede de pe Pământ.

Pe zână o chema Liliac.

De regulă, zânele petrec pe pământ o perioadă de câteva mii de ani și în acest răstimp se chinuiesc cum pot să facă ordine în parohia lor, și zâna aceasta reușise să facă și ea câte ceva, e adevărat, nu peste tot, numai în unele țări cu o primăvară caldă. Și uite, acum acestei zâne, Liliac, îi venise vremea să zboare spre Orașul său al Luminii, să-și încarce energiile.